

Tuuli oli kylmä, pureva ja julma. Se ulisi ja valitti louhikossa, lennätti pölyä ympäriinsä ja pieksi kaikkea mihin vain osui. Harmaat kivet rasahtelivat tytön jalkojen alla hänen juostessaan minkä jaloistaan pääsi. Hän ei tiennyt milloin saattaisi liukastua tai kompastua johonkin petolliseen kivenkoloon, mutta hän ei välittänyt. Vain yksi asia sykki hänen mielessään ja piiskasi hänen askeliaan yhä syvemmälle tähän kuoleman erämaahan. Kaikki näytti sumealta hänen ympärillään. Jossain kaukana hamassa taivaanrannassa kohosi repaleinen vuortenhuippujen jono vasten taivaanrantaa, muuten kaikkialla hänen ympärillään oli loputon harmaa louhikko ja mustanpuhuva, pahaenteinen pilvimassa vyöryi tämän maiseman yli tuulen pieksäessä sitäkin eteenpäin. Hyinen tuuli iski tyttöön takaapäin jostain alhaalta. Hänen vaaleat, pitkät hiuksensa lepattivat tuulessa hänen kääntyessään vasten tuulta väristen kylmästä. Tytön silmät löysivät nopeasti reitin ja hän hyppäsi pois kylmältä viimeiseltä kiveltä ja palellen kiipesi seuraavaa kivensivua ylöspäin ja laskeutui puolisentoista metriä alemmalle järkäleelle. Hänen jalkojensa koskettaessa laakeaa kiveä tuulipyörre tuli jostain ja jäi hetkeksi pyörimään juuri tytön kohdalle nostaen pölyä ja piiskaten hänen ihoaan. Yskien, hytisten ja silmät täynnä pölyä tyttö painautui kyyryyn. Tuulipyörteen mentyä hän nosti päätään. Hän katsoi nopeasti kaikkiin suuntiin, mihin nyt kykeni näkemään, ja juoksi niin nopeasti kuin pääsi järkäleen reunalle, hyppäsi hieman alemmalle loivasti ylös viettävälle kivelle ja sieltä viereiselle toiseen suuntaan kallellaan olevalle kivelle. Muutaman juoksuaskeleen jälkeen hän hyppäsi vasten suurta kiveä ja raivokkaasti ponnistellen hän kiipesi sille edeten edelleen sen toiselle laidalle. Silloin hän tajusi, ettei ollut yksin täällä. Tuulen julma uliseva ääni kantoi mukanaan nyt uudenlaisen äänen. Hennompi mutta kylmintäkin pakkaspäivää kylmemmän kuiskinnan sekä tunne että joku katseli häntä. Tyttö kiihdytti askeliaan, mutta hyvin nopeasti kävi selväksi, ettei juoksemisesta tullut enää mitään. Lohkareet kohosivat kaikkialla hänen ympärillään useiden metrien korkeuteen ja tytön oli pakko kiipeillä niiden seassa. Hän painautui selkään suuren kiven pystysuoraa sivua vasten. Sama pelottava tunne, että häntä seuraisi joku, vain voimistui. Tyttö käänteli päätään. Hänen korvansa kuulivat tuulen valittavan kivikossa. Ylhäällä vyöryi tumma, uhkaava pilvimassa. Puhuri tuli oikealta ja sen kosketus tuntui viiltävältä. Kylmä ilma puski läpi kaikista vaatteista mitä hänellä oli yllään jättäen hänet värisemään ja haukkomaan henkeään. Ilma kylmeni jatkuvasti, tuuli yltyi yltymistään, ja se oli yhä vihisemmän tuntuinen. Hän hypähti pois kiveltä millä oli seissyt ja kurkisti järkäleen taakse, johon oli nojannut. Hän ei nähnyt mitään erityistä, vain harmaata ja mustaa kivikkoa, sekä etäällä niiden takana vuoret. Nyt hänellä oli kaksin verroin syytä kiirehtiä. Ei vain hänen tarpeensa edetä vaan myös tuo läsnäolon tunne, joka voimistui hetki hetkeltä. ”Mil” hän oli erottavinaan kuiskauksen. ”Mil, minä tunnen sinut.” ”Lopeta juokseminen” ”Sinulla ei ole ketään jäljellä” ”Olet yksin” ”Olet hylätty” Mil ravisti päätään. ”Minun on jatkettava eteenpäin. Vain minä olen kykenevä istuttamaan oksan” Hän lähti juoksemaan ja hyppäsi alemmalle kivelle, mutta ennen kuin hän ennätti laskeutua, tuulenpuuska iski jostain sivusta niin että hän menetti tasapainonsa. Hän putosi melkein kyljelleen kovalle kivelle ja kieri viettävällä kivellä alaspäin, kunnes päätyi toisen lohkareen kylkeen lyöden vasemman kätensä siihen kipeästi. Hän vääntyi kaksin kerroin kivusta. Hänen oikea kylkensä oli ruhjoutunut alastulosta ja kierimisestä ja kätensä olivat myös kipeitä. Hän katsahti ylöspäin kohti lohkaretta, jota pitkin oli kierinyt alas odottaen melkein näkevänsä häntä seuraavan tahon, mutta hän ei nähnyt kuin tyhjän lohkareen ja pahaenteisen pilvisen taivaan. Tuulen ulistessa ja kuiskiessa hänen korvissaan hän pakottaui lähes pakokauhun kaltaisen tunteen vallassa takaisin liikkeelle ja lähestulkoon ryömi nelinkontin kylmän kallionlohkareen reunalle. Lohkare päättyi paljon edellistä suurempaan pudotukseen kauan sitten kuivuneeseen joenuomaan. Mil kaivoi monesta kohden repeytyneen viittansa taskusta pienen pyöreän kiven.

Se oli lämmin hänen käteensä ja kun hän kohotti sitä varovasti jäistä tuulta vasten, se välkähti kirkkaasi muutaman kerran. "Zaraches!" Hän huohotti: "Minä tein sen". Tyttö kohottautui kivistävien käsiensä varaan ja hivuttautui kiven reunan yli pudottautuen tyhjään joenuomaan. Tytön jalkojen koskettaessa joenuoman kivikkoa pienet kivet alkoivat nopeasti vieräyä hänen jalkojensa alla ja ennen kuin hän ennätti kunnolla edes laskeutua, hän oli jo menettänyt tasapainonsa. Terävät kivet pureutuivat tytön käsiin, jalkoihin ja kylkiin yhtä ahnaasti kuin hyinen tuulikin hänen kierieissään viimeiset metrit joenuoman pohjalle. Tuuli ulvoi tytön ympärillä ja joenuomaa mukaileva puhurin kosketus tuntui kuin kylmältä tikarin viillolta hänen paljaisiin, verestäviin jalkoihinsa. Tyttö puristi pyöreää punaista kiveään rintaansa vasten. "Jack, Sinä teit jo osuutesi. Maksoit tästä kivistä hinnan, jota en olisi koskaan suonut kellekään maksettavaksi" Hän huohotti "Tämä on minun tehtäväni. En voi luovuttaa näin lähellä." Kyyneleet kihosivat tytön silmiin hänen pakottaessaan itsensä jälleen jalkeille, ja silloin hän näki takanaan noin viiden kymmenen metrin päässä hahmon taivasta vasten. Tuulen ulinaan sekoittui jälleen kuiske ja työstä tuntui kuin hän juuri ja juuri olisi ymmärtävinään sitä. Ne olivat kuin untuvia tuulessa. Pehmeitä, mutta niin kylmiä kuin ne oltaisiin tehty jäästä ja teräksestä. "Olet niin kaukana, niin yksin, niin avuton" kuuluivat sanat hänen korvissaan." Tyttö alkoi juosta pitkin joen pohjaa vilkuillen välillä taakse päin kohti pahaenteistä hahmoa. Hänen jalkansa upposivat pienien terävien kivien sekaan mutta hän hammasta purren lähes läikähtyneenä hengästyksestä ei antanut periksi kivulle. Äkkiä tuuli kääntyi ja iski valtaisan pölypilven suoraan hänen kasvoilleen paiskaten hänet suorilta jaloilta selälleen kivikkoon. Kuiskaukset hänen korvissaan kuulostivat lähes nauravan hänen epätoivoiselle yritykselleen. "Ei ole paikkaa mihin paeta, ei paikkaa, johon voisi piiloutua" Kuiksi tuuli hänen korvissaan. "Hän näkee sinut. Hakee sinut ja lopettaa tuon kärsimyksesi ja turhan yrittämisesi" Henkeään haukkoen tyttö yritti kammata itsensä uudestaan pystyyn mutta uusi puuska iski suoraan korkeuksista painaen hänet välittömästi takaisin maahan. "Ole hiljaa TRONAD!" Milin kirkkaisua muistuttavat sanat kantautuivat tuulessa, joka yltyi hetki hetkeltä. Tuulen kuiske voimistui lähes korviahuumaavaksi, kunnes äkkiä myrsky tytön ympärillä tyyntyi. "Olet rohkea" Kuului ääni hänen läheltään. Mil kohotti katseensa ja näki tumman hahmon laskeutuvan joenuoman reunalle. Hahmo oli rodultaan keiju, mutta missä Jiemin valtakunnan keijut tavallisesti olivat pieniä, tämä oli täysikasvuisen ihmisen kokoinen mies. Hänen hiuksensa oli valkoinen kuin lumi, ihonsa kalpea kuin täysikuun loiste. Hänellä oli kaksi valkoisen ja vaaleanturkoosin väristä siipeä. Hän oli pukeutunut mustaan ja valkoiseen väriseen hienosta kankaasta valmistettuun pukuun, jossa oli punaisia koristuksia. Vasemmassa kädessään mies piti pitkää, jalokivin koristeltua valkoista sauvaa ja oikeassa koristeellista samoin valkeaa sarvesta valmistettua torvea. Hänen kasvonsa olivat yhtä aikaa pehmeät, että jyrkät mutta pelottavimmat kaikesta olivat hänen silmänsä. Ne täysin mustat, tarkat silmät, joiden kylmyyttä huokuva katse porautui Milin sisimpään kuin talvimyrskyn terävä viima. "Harva uskaltaa tällaisina aikoina tulla tälle joelle, vielä harvempi puhutella minua tuolla lailla" Mies puhui äänellä, joka ei ollut kuiskausta kovempi mutta voimallinen kuin myrskytuuli. "Olen tullut tänne suorittamaan tehtäväni. Eikä ole ketään kuka voisi minua enää siinä pysäyttää" Mil sanoi vastaten miehen kylmään katseeseen. Tronad naurahti. "Todellako? Ja mitä sinulla on jäljellä? Kotikyläsi on sinut hylännyt, ystäväsi ovat hajallaan kuin syksyn lehdet ja rakas ratsusi kuolleena Zakardanoksen kentillä. Kerro minulle, mitä sinulla on vielä jäljellä?" "Minulla on tämä!" Mil vastasi kohottaen kylmän metalliputken huulilleen. "Aah! Whisil, tietysti aina uskollinen henkesi." Tronad naurahti. "Hetken te kaksi kuljette tämän maailman kamaralla ja sitten te olettekin jo poissa kuin pöly näiltä kallioilta." Tronad sivalsi sauvallaan ja Miliä maahan painava tuuli vaihtoi suuntaa puhaltuen

pölyn mennessään nopeammin kuin Mil ehti sitä erottaa. ”En tiedä tulitko tänne silkkaa epätoivoasi vai onko teillä vielä jokin salainen temppu varattuna, jolla kuvittelitte selviävänne.” Tronad hymähti ja kohotti torvensa. ”Niin tai näin, sinut on määrätty tuotavaksi mestarini eteen.” Hän puhalsi sarvesta valmistettuun torveensa, josta kumpuava ääni oli kuin pyörremyrsky. Tuulen riepottelemana Mil kohottautui seisomaan. Hänen henkäyksensä kulki ohuen huilun läpi ja sen heleä ääni sekoittui myrskynä riehuvan torven sointiin. ”Minä olen Tronad, Varjo, Materioiden sukua ja itsensä Tuulen ruhtinas. Sinä olet totisesti rohkea koska uskallat haastaa jumalan veroisen omassa elementissään” Tronad jyrisi. ”Hyvä on, otan haasteesi vastaan.” ”Mitä tahansa tapahtuukaan, ette ole yksin. Älkää pelätkö mitään mitä tässä maailmassa” Mil toisti itselleen Jackin viimeisiä sanoja. Hänen kättään, ja kylkiään särki. Jalat olivat lähes verillä ja rehellisesti Mil olisi valehdellut, jos olisi sanonut, ettei olisi pelännyt. ”Ej’eel akoon, emme ole yksin.” Hän sanoi painaen huilunsa huulilleen ja puhaltaen ensimmäisen soinnun. Samassa terävä kirkaisu leikkasi myrskyn pauhun yli. Tronad sai hädin tuskin väistettyä vihreästä haposta muodostuneen pallon, joka paiskautui maahan kohdassa, jossa tämä hetkeä aiemmin oli seissyt. Mil katsahti salamana ylöspäin äänen suuntaan ja näki pilviverhon läpi murtautuvan suuren valkean lohikäärmeen selässään ratsastaja. ”Irti hänestä!” Kiljui ratsastaja punaiset hiukset leimuten hänen takanaan kuin liekit. Lohikäärme lensi aivan kaksikon yli tiputtaen ratsastajansa Milin kohdalla. ”Mizhana!? Mitä sinä täällä?” ”Hädässä ystävät tunnetaan” Mizhana vastasi. Hän samoin kuin Tronadkin oli ihmiskokoinen keiju. ”Tämäpä yllätys. Tronad totesi. ”Vaikuttaa että minulla on tänään kaksi vankia toimitettavaksi Zakardanokseen.” Hän kohotti torven uudestaan ja puhalsi pitkän matalan äänen ja äänen mukana tyttöihin iski kylmä, veitsenterävä tuuli painaen heitä vasten kivikkoa. Mizhana putosi raskaasti vasten kiveä ilman paikatessa hänet alas taivaalta – Se on niin raskas! Mitä tämä on? hän valitti. Hän kohotti kättään yrittääkseen iskeä Miestä edessään mutta silloin mies sivalsi sauvallaan hänen käteensä. Mizhan ote kirposi aseesta, jonka tuuli vei mennessään monen metrin päähän. Torven ääni jatkoi kasvamistaan. Se riepotteli mutta ennen kaikkea rusensi heitä vasten kiveä. kumpikaan tytöistä ei voinut liikkua kunnolla, ja jokainen sointu tuosta torvesta sai heidän olonsa yhä tukalammaksi. Mil katsoi kuinka Mizhana yritti raahautua kohti häntä. Tyttöjen katseet kohtasivat vain hetken, eikä kumpikaan sanonut mitään. Jopa sanat painoivat liikaa, mutta tuo katse sisälsi kaiken mitä Mil tarvitsi. Hän tajusi, että Mizhana yritti hyrällä jotain laulua. Mil puristi kätensä tiukasti huilunsa ympärille tuulen ja Tronadin torven pieksäessä häntä kaikista suunnista ja samassa hänen ajatuksensa tulivat täyteen muistoja. Muistoja kaikesta siitä mitä oli kokenut, aina siitä hetkestä, kun oli tavannut Whisilin, siihen hetkeen, kun hän ja Jack olivat sinkoutuneet erilleen korkealla taivaalla ja sitten takaisin jonnekin alkuun pysähtyen tiettyyn hetkeen. Se oli sadonkorjuu juhla hänen kotikylässään. Hän muisti nuotion, hän muisti kaiken siitä juhlasta ja hän muisti: ”Soula” Pelko häipyi Milin mielestä. ”Wundl, loh nai sonde da si. Kvyid, ksele! Täis eel da zjail!” Mil sanoi. Hänen kätensä puristi kylmää metalliputkea. Se oli pieni, hentoinen esine, ja kun hän nosti sen huulilleen, se tuntui hetken lähes mitättömältä tuulen rinnalla. Sitten Mil puhalsi. Kirkas helisevä ääni liittyi kumeean torven soitantaan. Hetken se vavahteli, kunnes siihen tuli voimaa. Tuuli ei vienyt sitä mukanaan vaan sen ääni soi yhä voimakkaampana ja kauniina. Miehen silmiin tuli yllätynyt katse. Sitten hän kurtisti kulmiaan keskittyneesti ja aloitti uuden soitannan. Mil ei ollut juuri jäljessä, vaan liittyi uuteen melodiaan heti sen alettua ja seisoi nyt suorana ja ylväänä vastassaan tämä pelottava mies. Äänet risteilivät ja tuuli aaltoili voimakkaana ja puuskittaisena kuin raju myrsky heidän ympärillään. ”Te, te ottelette” Mizhana henkäisi, ”Ääni, musiikki, tuulen luonne. Vain voimakkaimmat materian taitajat pystyvät käymään tuohon taisteluun.” ja samassa hän tajusi, että Mil ei ollut

koskaan aiemmin tosissaan otellut ketään vastaan. Hän tarvitsi kipeästi apua. Hänen silmänsä käväisivät Milissä joka keskittyneenä seisoj vasten miestä soittaen huiluaan. Hänen silmänsä olivat hivenen ummessa, pitkät hiuksensa heiluivat tuulen mukana puolelta toiselle ja hänen vaatteensa lepattivat armottomasti. Siitä huolimatta hän seisoj lujana kuin patsas. Hän käänsi päänsä ja näki Mizhanan pujottavan käsiinsä kastanjetit. Mil pudisti hennosti muutaman kerran päättään huomattessaan Mizhanan aikeet, mutta se tuskin tarkoitti pelkkää kieltämistä. Hymy, joka hänen huulillaan väreili, myös ilosta, että hän ei ollut yksin tuota kummajaista vastaan. Sitten keskeyttämättä soittoaan Mil käänsi päänsä, nyökkäsi ja sitten Mizhanan kohottaessa kätensä valmiina liittymään soitantaan, Mil lasi huilunsa ja katsoi taas edessään seisovaa keijukaismiestä. Huilun musiikin edelleen soidessa ilmassa maa vavahti Mizhanan polkaistessa sitä. Hän aloitti kastanjetein säestetyt tanssinsa. Se sekoittui ja yhtyi käyrän sarvitorven ja ilmassa leijuvaan huilun sointiin löytäen melodian ja muovaten sitä samalla hivenen uudenaikaiseksi. Mil kohotti huilunsa uudestaan huulilleen ja liittyi musiikkiin hivenen eri sävelellä. Hänen huilunsa sävel oli voimakas, läpitunkeva, silti heleä. Ilma hämärtyi ja Mizhana tanssi. Hänen hiuksensa aaltoilivat levittäen punaruskeaa hohdetta. Milille tuli tästä kaikesta mieleen kristallilaguuni. Se kun he olivat tavanneet Mizhanan nuotiolla tanssien, ja nyt hän tanssi jälleen, kuin tulen liekki. Mustaa taivasta vasten. Ei tiennyt enää mistä valo oli peräisin. Ympärillä kaikki oli mustaa, mutta kehä, joka heitä ympäröi, oli valaistu salaperäisellä, punaisen, keltaisen ja ruskean värein loistavalla valolla. "Kuin nuotio kuin tähdet, kuin se soitto silloin kauan sitten" Maa ja ilma heidän ympärillään vavahteli ja valitti jokaisesta soinnusta. Mil huomasi, että Tronadin soitanta sopi yhä huonommin heidän soitantaansa. Se alkoi riidellä ja häipyä ja sen myötä Tronadin myrsky heiketä. Samassa voimakas tuuli iski kaikkialta kohti Miliä nostaen hänet ilmaan. Mil katsoi kohti taivaanrantaa, jossa juuri sillä hetkellä murtautui esiin aurinko tiheään pilviverhon alta. "Mil, katso, aurinko!" Mizhana huudahti. "Me teimme sen! Me kestimme! Häneltä loppui aika!" "Aika? Mitä sinä puhut? Tronad kysyi siristäessään silmiään vasten yhtäkkiä ilmaantunutta kirkasta aurinkoa. "Sechulded" Milin ääni kantautui tuulessa hänen kohotessaan selin Tronadiin päin, kasvot kohti aurinkoa tämän nostattaman myrskyn voimasta ilmaan hentonahahmona. Aurinko loisti suoraan hänen takaansa vasten Tronadin kasvoja ja sen äkillinen valo häikäisi ja poltti miehen silmiä "Zjai" Tuulen kannatteleva Mil kaartui taaksepäin ja hänen katseensa kohtasi Tronadin jonka kasvoilta kuvastui nyt hämmästyks. "Achiim" Itse ilma alkoi väreillä näiden kahden olennon ympärillä, kun Mil kohotti viittansa kätöksissä pitämänsä puun oksan toisella kädellään ja Jackilta saamansa punaisen kiven toisella. "Mitä? sinä kannat rakastavien oksaa? Mutta eikö Denah juuri tuhonnut...? Mies kysyi epäuskoisena "eel" Kyynel putosi hänen silmästään ja osuessa oksaan siitä kasvoi tiheä juurakko, joka sulki kiven tiukasti sisäänsä "Miten tuo voi vielä kantaa nuppua? Ette te kaksi mitenkään... Eih se polttaa!" Kuului parhutus Tronadin suusta samassa, kun koko raivoava myrsky näytti äkisti syttyvän tuleen heidän ympärillään laskevasta auringosta. "Gons" Mil sanoi pudoten takaisin joen uoman pohjalle samalla painaen oksan paljailla käsillään terävien kivien sekaan. Kuin aalto veden pinnassa levisi tuosta pienestä oksasta aalto, joka vei mennessään tuulen, äänen, tulen, kylmyyden ja jättäen vain rauhan, hiljaisuuden ja lämmön. Tronad itse hajosi tuon aallon osuessa häneen hienoksi pölyksi, jonka aalto kuljetti tyttöjen näkymättömiin. Aurinko oli painunut horisontin taakse levittäen tutun hämärän kivikkoisen autiomaan ylle. "Se on tehty, se on tehty." Mil kuiskasi hiljaa kyynelten valuessa pitkin hänen kasvojaan ja siitä kivien repimille verta vuotaville käsilleen. Ja silloin hän näki, että oksassa kahden lehden välissä kasvoi yksi tulipunainen kukka, joka hehkui omaa sisäistä valoaan.